

РЕШЕНИЕ

№ 36643

гр. София, 06.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 31.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **10680** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.46а, ал.1 - 2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на Кралство С. А., настанен в СДВНЧ С. към Дирекция „Миграция“ – МВР, с адрес [населено място], [улица], със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. Б, ет.2, офис 226, чрез адв. Д. Р. от САК, срещу Заповед рег. № 5364з-4632 от 26.09.2025 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която на основание чл.44, ал.8, изр.3 от ЗЧРБ е продължен срокът на принудителното му настаняване в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“ – МВР, до отпадане на пречките за изпълнение на наложена спрямо него принудителна административна мярка (ПАМ), но не по късно от 28.03.2026 г.
В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед поради неправилно приложение на закона, съществени процесуални нарушения и явно несъответствие с целта на закона, вкл. нарушаване на принципите за съразмерност и справедливост. Жалбоподателят твърди, че е бил настанен в помещение от затворен тип (ПЗТ) на ДАБ от 23.11.2021 г. до 28.03.2025 г., когато настаняването му е обявено за незаконосъобразно с Решение № 10607 от 26.03.2025 г. по адм. д. № 11569/2024 г. на АССГ, след което е прехвърлен в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“ – помещения, които се намират в същата административна сграда, но на различни етажи, с което задържането му продължавало в рамките на четири години в нарушение на чл.6 от АПК. Навежда твърдения за липса на основания по чл.44, ал.8, изр.3 от ЗЧРБ. Сочи, че административният орган разполага с негов паспорт и не предприема мерки по извеждането му, което да не е в нарушение на принципа за non-refoulement. Твърди, че не е извършена преценка на обстоятелствата по чл.44, ал.2 и ал.5 от ЗЧРБ, вкл. във връзка с

влошаване на здравословното му състояние, за което прилага психиатрични становища от д-р В. С. с данни за опит за самоубийство в седмицата 15-19.09.2025 г. Продължителното му задържане било в нарушение на чл.3 от ЕКПЧ. Твърди, че има широка подкрепяща среда в България и съществува реална възможност да пребивава на външен адрес, за което административният орган бил сезиран с молба от 05.09.2025 г. Допълнителни съображения излага в писмени бележки от 03.11.2025 г. Претендира за отмяна на заповедта.

Ответникът директор на Дирекция „Миграция“ – МВР оспорва жалбата, чрез юрк. Ч.. Не оспорва, че към настоящия момент на лицето е отказана замяна на обезпечителната мярка от страна на органа, издал заповедта за настаняване - ДАНС, поради което намира за неотнорми новопредставените от жалбоподателя доказателства. Навежда съображения за законосъобразност на заповедта. Претендира за отхвърляне на оспорването.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Установява се от Предложение рег. № 5364р-21696 от 26.09.2025 г. на началник отдел ПНМ при дирекция „Миграция“-МВР, че чуждият гражданин е принудително настанен в СДВНЧ-С. на 28.03.2025 г. на основание чл. 44, ал. 6 и ал. 10 от ЗЧРБ със Заповед №3-790 от 28.03.2025 г. на председателя на ДАНС, във връзка с организиране изпълнението на негова Заповед рег. №3-266 от 05.02.2024 г. за налагане на ПАМ на основание чл. 42, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, а именно „експулсиране“ и „забрана за пребиваване на територията на държавите-членки на ЕС" за срок от 10 (десет) години.

Органът твърди, че лицето не разполага с документи за самоличност, като от партньорски служби на ДАНС е установено, че е имал издаден саудитски паспорт № 1747449 с изтекла валидност. Има отказана международна закрила, но решението на председателя на ДАБ е обжалвано пред съда и не е влязло в законна сила, като статутът на лицето е кандидат-бежанец.

Според документа, саудитският гражданин е преминал незаконно през държавната граница на Република България и е задържан на 24.10.2021 г. в района на [населено място] от граничен наряд на ГПУ – Ц.. Спрямо него е наложена ПАМ по чл. 41, т.1 от ЗЧРБ със Заповед рег. № 4432ПАМ-169 от 24.10.2021 г. на началника на ГПУ-Ц. и с негова Заповед рег. № 4432ПАМ-170 от 24.10.2021 г. е принудително настанен в СДВИЧ-С. за времето от 28.10.2021 г. до 24.11.2021 г., за 28 дни, след което е предаден на ДАБ-МС във връзка с образувано производство по ЗУБ.

В хода на производството по ЗУБ в ДАНС са получени данни, че е заплаха за националната сигурност и издадена посочената заповед за експулсиране. Наложената ПАМ със Заповед №3-266 от 05.02.2024 г. на председателя на ДАНС е обжалвана пред АССГ, който с Решение № 14/21.10.2024 г., постановено по дело № С-5/2024 г., е отхвърлил жалбата на и е оставил в сила заповедта, като решението с окончателно и не подлежи на обжалване. Съдебното решение е влязло в сила и наложената ПАМ подлежи на изпълнение. Съгласно заповедта, мярката следва да се изпълни в С. А..

С решение на председателя на ДАБ-МС А. А. А. е настанен в Помещение от затворен тип (ПЗТ). С Решение № 10607 от 26.03.2025 г. по адм.д. №11569/2024 г. АССГ отменя решение № РПЗТ-87 от 06.11.2024 г. на председателя на ДАБ-МС, с което е продължено настаняването на чужденеца в ПЗТ и разпорежда незабавното му освобождаване. Решението на съда е окончателно. В тази връзка, ДАБ-МС са информирали ДМ с писмо рег. № КП-04-2203 от 28.03.2025 г., че следва да бъдат предприети мерки предвид факта, че повече няма правно основание да бъде продължено настаняването на чужденеца в ПЗТ. В тази връзка, на 28.03.2025 г. чуждият гражданин е предаден на длъжностни лица при ДМ и на основание чл. 44, ал. 6 и ал. 10 от ЗЧРБ е принудително настанен за втори път в СДВНЧ- С. със Заповед рег. № 3-790/28.03.2025 г. на председателя на

ДАНС, където се намира и към момента.

Според органа, цитираните заповеди за налагане на НАМ „експулсиране“ и „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“, издадени по реда на ЗЧРБ се ползват със стабилитет и подлежат на незабавно изпълнение съгласно изискванията на чл. 44, ал. 4, т. 5 от ЗЧРБ. Заповедите за налагане на ПАМ се изпълняват от ДМ (чл. 44, ал. 3 от ЗЧРБ), но същите до момента не са приведени в изпълнение, тъй като чужденецът изнася различни твърдения, че при връщане в страната му на произход ще бъде изложен на производно задържане, съдебно преследване или възможни изтезания и в тази връзка съществува реална опасност за неговия живот и здраве. За да не се наруши принципът на забрана за връщане на лица в страни, където същите са изправени пред преследване или съществува сериозна опасност за живота и личната им сигурност (principle of non- refoulement), се изяснява случая на А. А. А., като успоредно с това се търсят възможности за връщането му в трета страна, съгласно чл. 44а, ал. 1-3 от ЗЧРБ.

На 01.04.2025 г. А. А. А. е заявил желание да напусне Република България и да отиде в К., като за целта е попълнил декларация за доброволно завръщане рег. № 10540-940/01.04.2025 г., тъй като не желае да бъде върнат в страната на произход Кралство С. А.. По случая е изготвена докладна записка рег. № 5364р-7916 от 03.04.2025 г. и писмо рег. № 536400- 3323, от 08.04.2025 г. до директора на Генерална дирекция „Глобални въпроси“ при Министерството на външните работи с молба да бъде оказано съдействие за осъществяване на контакт с канадските власти по повод желанието му да замине там и възможностите за приемането му, както и снабдяването му с документ за пътуване. Органът, който е компетентен за разглеждането на молбата му в Канала, е I. Refugees and C. С..

На 30.05.2025 г., в СДВНЧ — С. е проведена поредна беседа с чужденеца в присъствието на интервюист и психолог, по време на която той е споделил, че въпреки стартираната процедура по неговото кандидатстване за приемане в К., която към момента се намира на етап „проверка на сигурността“, се чувства обезпокоен и обезкуражен и е изразил желание, да бъдат потърсени и други възможности за приемането му в трета сигурна за него страна, като е представил кратък списък с европейски държави. Изготвена е докладна записка рег. № 5364р-13435/12.06.2025 г. и второ писмо рег. № 536400-56795 от 23.06.2025 г. до директора на Генерална дирекция „Глобални въпроси“ при МВНР с молба да бъде оказано съдействие по осъществяване на контакт с властите на И., Франция, Испания, Германия и Италия, по повод желанието на саудитския гражданин да замине в някоя от тези пет страни, като бъдат проверени съществуващите възможности за неговото приемане там и снабдяването му с документ за пътуване. Предоставени са декларации за доброволно завръщане. В о.с.з. на 31.10.2025 г. процесуалният представител на ответника наведе доводи от Директива 2008/115/ЕО относно невъзможността чуждият гражданин да бъде приет в държава-членка на ЕС, предвид наложена му ПАМ в една от тях.

В Дирекция „Миграция“ е постъпило писмо от ДАНС с рег. № RB202001-001-03- Т-6-3714 от 20.08.2025 г. (класифицирано), в което са предоставени допълнителни данни, че саудитският гражданин застрашава националната сигурност.

В Дирекция „Миграция“ е постъпила молба вх. № 536400-80171 от 05.09.2025 г. от български гражданин относно предоставяно на жилище и финансова издръжка и за замяна на принудителното настаняване в СДВИЧ с алтернативна обезпечителна мярка. Според органа, към посочената молба е приложена декларация, която не отговаря на изричното изискване на чл. 72, ал. 5 от ППЗЧРБ за нотариална заверка на подписа и съдържанието, и извършени едновременно, поради което спрямо лицето не може да бъде приложена алтернативата, предвидена в чл. 44, ал. 5, т. 1 от ЗЧРБ, за което са изпратени указания за отстраняване на нередовности на молбата.

Спрямо лицето не могат да бъдат приложени алтернативите, предвидени и в чл. 44, ал. 5, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ, тъй като няма данни да притежава финансови средства, както и да притежава валиден национален паспорт.

Обсъдено е в предложението легалното определение по пар. 4в от ДР към ЗЧРБ относно опасността чужденецът да се укрие, при което е съобразено, че към момента не е постъпвала друга молба от български гражданин, а нередовностите на подадената не са отстранени. При тези фактически данни е направено предположение, че чуждият гражданин ще се опита да се отклони от изпълнение на наложената му ПАМ, респ. за опасност от укриването му съгласно чл. 15, ал.4, вр. ал.1, б. „а“, вр. чл. 3, т. 7 от Директива 2008/15, вр. § 4в от ДР на ЗЧРБ. Обективна пречка за изпълнението на наложената ПАМ се явявало забавянето при получаване на документи за връщане от К.. Сектор ИПАМ при отдел ПНМ на дирекция „Миграция“ МВР е приел, че съществува разумна възможност наложената ПАМ да бъде изпълнена с позоваване на докладна записка с рег. № 5364р-20580 от 09.09.2025 г., което го е мотивирало да направи предложение за продължаване на срока за принудително настаняване с шест месеца, до отпадане на пречките за изпълнение на ПАМ.

Издадена е оспорената Заповед рег. № 5364з-4632 от 26.09.2025 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която на основание чл.44, ал.8, изр.3 от ЗЧРБ е продължен срокът на принудителното му настаняване в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“ – МВР, до отпадане на пречките за изпълнение на наложена спрямо него ПАМ, но не по-късно от 28.03.2026 г. Административният орган се е позовал на мотивите на Предложение рег. № 5364р-21696 от 26.09.2025 г. на началник отдел ПНМ при дирекция „Миграция“-МВР и е посочил, че независимо от положените усилия, изпълнението на ПАМ ще продължи по-дълго, тъй като е налице забавяне при получаване на документ за експулсиране.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Заповедта е връчена на 26.09.2025 г. и оспорена с жалба от 03.10.2025 г. – подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл.46а, ал.1, вр. чл.44, ал.8 ЗЧРБ, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е основателна по следните съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр.146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл.44, ал.1 и ал.8 от ЗЧРБ – директор на Дирекция „Миграция“ – МВР. Актът е мотивиран от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Липсват данни за допуснати при издаването му съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са накърнили правото на защита на лицето или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл. Спорът е по приложението на закона – материалноправното основание за продължаване срока на настаняването по чл.44, ал.8, изр.3 от ЗЧРБ, според който по изключение, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране към датата на изтичане на разрешенния срок на принудителното настаняване по ал. 6, директорът на дирекция "Миграция" може да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване в специалния дом за срок не по-дълъг от допълнителни 12 месеца.

Според Предложение рег. № 5364р-21696 от 26.09.2025 г. чуждият гражданин е настанен принудително в СДВНЧ за периода от 28.10.2021 г. (влязъл е нелегално в България на 24.10.2021 г.) до 24.11.2021 г., т.е. за срок от един месец. Според мотивите на решение по адм.д. № 11569/2024 г. на АССГ същият е настанен в ПЗТ при РПЦ-С., по реда на чл.45в и на основанията по чл.45б, ал.1, т.3 от ЗУБ за период от 24.11.2021г. до 06.11.2024г., когато е издадено

обжалваното по същото дело решение, а и до момента на произнасянето от съда, което е повече от три години. За да отмени продължаващото настаняване в ПЗТ на ДАБ в същото решението съдът е приел, че период на задържане продължаващ повече от три години не е възможно най-кратък срок по нито един критерий – било правен в контекста на горните текстове, било житейски. Съдът основава извода си като тълкува използваните термини в чл. 9, параграф 1 от Директива 2013/33/ЕС и в националния закон чл.45б, ал.1 от ЗУБ. Именно по повод изпълнението на отменителното съдебно решение ДАБ е информирала ДМ-МВР на 28.03.2025 г., че повече няма основание за задържане на лицето в ПЗТ, с оглед на което чуждият гражданин е настанен в СДВНЧ на основание чл.44, ал.6 и ал.10 от ЗЧРБ със Заповед № 3-790 от 28.03.2025 г. на председателя на ДАНС, продължаването на срока на което настаняване на основание чл.44, ал.8, изр.3 от ЗЧРБ е предмет на контрол за законосъобразност в настоящето производство.

Безспорно е, че задържането с цел извеждане, уредено в Директива 2008/115, и задържането, постановено спрямо лице, търсещо убежище, в частност по силата на Директива 2013/33 и приложимите национални разпоредби, се обуславят от различни правни режими (вж. в този смисъл решение от 30 ноември 2009 г., К., С-357/09 PPU, EU:C:2009:741, т. 45). Същевременно, СЕС е постановил, че Директива 2008/115 не се прилага за гражданин на трета страна, който е подал молба за международна закрила по смисъла на Директива 2013/32, за периода от подаването на тази молба до приемането на решение на първа инстанция по посочената молба или, евентуално, до произнасянето по жалбата, подадена срещу това решение (вж. в този смисъл решение от 30 май 2013 г., А., С-534/11, EU:C:2013:343, т. 49). По делото не е спорно, че с Решение №6863 от 23.06.2025 г. по адм.д. № 5354/2025 г. на ВАС, Първо отделение, е отменено решение на АССГ, с което е отхвърлена жалбата на саудитския гражданин срещу Решение № 7317 от 28.06.2024 г. на ДАБ, и делото е върнато за ново разглеждане на първоинстанционния съд. При съобразяване с решение на СЕС по дело С-534/11 съдът приема, че към момента на издаване на обжалваната Заповед рег. № 5364з-4632 от 26.09.2025 г. приложение спрямо жалбоподателя намира Директива 2008/115. СЕС е постановил, че всяко задържане на гражданин на трета страна, без значение дали съгласно Директива 2008/115 във връзка с процедура за връщане вследствие на незаконно пребиваване, дали съгласно Директива 2013/33 във връзка с разглеждане на молба за международна закрила, или пък съгласно Регламент „Д. III“ във връзка с прехвърляне на търсещо такава закрила лице в държавата членка, компетентна да разгледа молбата му, **засяга сериозно правото на свобода, закрепено в член 6 от Хартата** (решение от 8 ноември 2022 г., *Staatssecretaris van J. en V.* (Служебна проверка на задържането), С-704/20 и С-39/21, EU:C:2022:858, т. 72 и цитираната съдебна практика). С оглед на сериозността на тази намеса в правото на свобода, закрепено в член 6 от Хартата, и предвид важността на това право правомощието, признато на компетентните национални органи да задържат гражданите на трети страни, е строго регламентирано. Съответно мярка за задържане може да бъде постановена или продължена само при спазване на общите и абстрактни правила, които определят условията и реда за задържането (решение от 8 ноември 2022 г., *Staatssecretaris van J. en V.* (Служебна проверка на задържането), С-704/20 и С-39/21, EU:C:2022:858, т. 75 и цитираната съдебна практика). Общите и абстрактни правила, посочени в точка 43 от решение на СЕС от 04.10.2024 г. по дело С-387/24, които като общи норми на Европейския съюз определят условията за задържане, се намират, от една страна, що се отнася до задържането на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, **в член 15, параграф 1, параграф 2, втора алинея и параграфи 4—6 от Директива 2008/115.**

Както е посочено в съображения 13, 16, 17 и 24 от Директива 2008/115, всяко

разпоредено на основание на тази директива задържане е строго регламентирано от разпоредбите на глава IV от нея, така че да се гарантира спазването на принципа на пропорционалност на предприеманите мерки и преследваните цели, от една страна, и спазването на основните права на съответните граждани на трети страни, от друга. Задържане е оправдано единствено с цел да се подготви връщането или да се извърши процесът на извеждане, и когато прилагането на по-леки принудителни мерки не би било достатъчно. Задържаните граждани на трети страни следва да се третират по хуманен и достоен начин, като се зачитат техните основни права и се спазва международното и националното право. Наред с това, в съответствие със съображение 6 от същата директива решенията съгласно нея, включително решенията за задържане, следва да се вземат *индивидуално*, в съответствие с общите принципи на правото на Съюза и въз основа на *обективни критерии* (вж. в този смисъл решение от 5 юни 2014 г., М., С-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, т. 55 и 70).

Разпоредбата на чл.15, пар.1 от Директива 2008/115 предвижда императивно, че всяко едно задържане е за *възможно най-кратък срок* и продължава единствено по време на процедурите по извеждане *и при надлежно изпълнение* на тези процедури. Задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия и то е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане. Всяка държава-членка определя максимална продължителност за задържане, която не може да надвишава шест месеца (чл.15, пар.5 от Директива 2008/115).

По силата на чл.15, пар.6 от Директива 2008/115 държавите-членки не могат да удължават посочения в параграф 5 срок освен за ограничен срок, който не надвишава *допълнителни дванадесет месеца* в съответствие с националното законодателство, в случаите когато, *независимо от положените от тях разумни усилия*, е вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго поради:

- а) липса на съдействие от съответния гражданин на трета страна или;
- б) забавяне при получаването на необходимата документация от трети страни.

Когато стане ясно, че вече не съществува *разумна възможност* за извеждане по правни или други съображения или че вече не съществуват посочените в параграф 1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно (чл.15, пар.4 от Директива 2008/115).

Полезни насоки по приложението на съюзните разпоредби са дадени в Решение на СЕС от 05.06.2014 г. по дело С-146/14, М., т.58-64:

„На първо място, предвидените в член 15, параграф 6 от посочената директива материалноправни условия сочат, че срокът на първоначално задържане може да се продължава само когато, независимо от положените от съответната държава членка разумни усилия, е вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго или поради липса на съдействие от съответния гражданин на трета страна, или поради забавяне при получаването на необходимата документация от трети страни. Решението за подобно продължаване на задържането трябва да се взема в съответствие с националното законодателство и срокът му в никакъв случай не може да надвишава допълнителни дванадесет месеца.

На второ място, член 15, параграф 6 от Директива 2008/115 следва да се разглежда във връзка с член 15, параграф 4, в който се уточнява, че когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други съображения или че вече не съществуват посочените в член 15, параграф 1 условия, задържането на

съответния гражданин на трета страна престава да бъде оправдано и той трябва да бъде освободен незабавно.

Що се отнася до първото изискване по член 15, параграф 4 от Директивата, Съдът вече е изяснил, че за да може да се приеме, че продължава да съществува „разумна възможност за извеждане“ по смисъла на тази разпоредба, трябва към момента на преразглеждане от националната юрисдикция на законосъобразността на задържането да е ясно, че съществува действителна възможност за **успешно извеждане предвид сроковете, определени в член 15, параграфи 5 и 6 от Директива 2008/115** (вж. в този смисъл решение К., С-357/09 PPU, [EU:C:2009:741](#), т. 65).

Второто изискване по член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 предполага да се провери отново дали са налице материалноправните условия по член 15, параграф 1 от тази директива, въз основа на които е взето първоначалното решение за задържане на съответния гражданин на трета страна. Затова органът, който се произнася за евентуалното продължаване на задържането на този гражданин или за евентуалното му освобождаване, трябва да определи, *първо, дали в конкретния случай могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки от задържането принудителни мерки, второ, дали е налице опасност гражданинът на трета страна да се укрие и трето, дали същият избягва или възпрепятства подготовката на връщането или операцията по извеждането*“.

Съдът приема, че в настоящия случай и независимо, че срокът на продължаването формално попада в общия 12-месечен срок по чл.15, пар.6 от Директива 2008/115 и чл.44, ал.8 от ЗЧРБ, не е изпълнена нито една от предвидените законови предпоставки за продължаване на срока за настаняване на саудитския граждани в СДВНЧ. Задържането му не е за възможно най-кратък срок, нито при надлежно изпълнение на процедурите за връщането му по смисъла на чл.15, пар.3, връзка пар.1 от Директива 2008/115. Липсват данни, че то да е необходимо, за да се гарантира успешното извеждане по смисъла на чл.15, пар.5 от Директивата за връщане, както и не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други съображения или че вече не съществуват посочените в параграф 1 условия по смисъла на чл.15, пар.4 от Директивата за връщане по смисъла на тълкуването, дадено в решение на СЕС по дела К. и М. - за **успешно извеждане предвид сроковете, определени в член 15, параграфи 5 и 6 от Директива 2008/115**. Като се съобразят и обстоятелствата, че в конкретния случай могат да се приложат ефективно и други достатъчни, но по-леки от задържането принудителни мерки, вкл. при липса на данни за наличие на опасност гражданинът на трета страна да се укрие, е дължим извод, че оспорената заповед е издадена при неправилно приложение на закона и в несъответствие с неговата цел – отменителни основания по чл.146, т.4 и т.5 от АПК.

На първо място, независимо, че правните режими на задържането с цел извеждане, уредено в Директива 2008/115, и на задържането на лице, търсещо убежище, по силата на Директива 2013/33, са различни съдът намира, че в конкретния случай не може да не се държи сметка на общата продължителност на задържането на саудитския гражданин, която към момента на последното съдебно заседание е повече от четири години. Както обосновано поддържа жалбоподателят, разликата в режимите на задържане по Директивата за връщане и Директивата за прием се състои единствено в преместването му от едни в други помещения на една и съща административна сграда. Т.е. по отношение на задържаното лице, настаняването му е в едни и същи затворени

помещения. Не може да не се държи сметка за абсолютната забрана по чл.3 от ЕКПЧ, според която никой не може да бъде подложен на изтезания или нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Според съда изключително продължителното задържане на лицето в помещения от затворен тип може обосновано да повдигне въпрос за третиране в нарушение на чл.3 от ЕКПЧ. С основание може да се постави въпрос дали постановеното на 28.03.2025 г. настаняване на чуждия гражданин в СДВНЧ не е в нарушение на влязло в сила съдебно решение, с което се постановява незабавното му освобождаване от ПЗТ на ДАБ. С други думи, както се посочва в Предложение рег. № 5364p-21696 от 26.09.2025 г. именно в изпълнение на решението на съда за освобождаване на лицето, ДАБ-МС е сезирала ДМ да предприеме мерки предвид липсата на основание за настаняване в ПЗТ. Тези „артернативни“ мерки обаче, отново се състоят в задържане на лицето в затворено помещение, което независимо, че е предприето на различно правно основание, има за резултат неизпълнение на съдебно решение – съдът е постановил освобождаване на чуждия гражданин, но същият незабавно е задържан на друго правно основание. Изложеното също навежда на превратно упражняване на власт по смисъла на чл.146, т.5 от АПК. Доколкото съдът следва и в настоящето производство да провери предпоставките по чл.15, пар.1 от Директива 2008/115 следва да се приеме, че в конкретния случай на А. А. А. задържането му е в нарушение на тази разпоредба, тъй като не е за възможно най-кратък срок, а формално е посочен срокът 28.03.2026 г., без сигурни данни за неговото спазване.

На следващо място, същата съюзна разпоредба изисква задържането да продължава единствено при надлежно изпълнение на процедурите за връщането на чуждия гражданин. В конкретния случай, съдът приема, че тя следва да се тълкува съвместно със забраната за нарушаване на принципа на „забрана за връщане“ по чл.5, вр. чл.9, пар.1, б. „а“ от Директивата за връщане – при прилагането на настоящата директива държавите-членки спазват принципа на „забрана за връщане“ и отлагат извеждането, когато това би нарушило този принцип. Това е така, тъй като чуждият гражданин претендира, че връщането му в страната на произход би било в нарушение на този принцип. Процесуалният представител на ответника признава, че в конкретния случай наложената ПАМ „експулсиране“ няма да бъде изпълнена в страната на произход при съобразяване именно с този основополагащ принцип. От друга страна, наложената ПАМ „Забрана за влизане на територията на Република България“ е свързана с идентична забрана за влизане на територията на всяка държава членка на ЕС, което се установява от отговорите, получени във връзка със запитвания за приемане на саудитския гражданин в Германия и Франция. За целите на настоящето производство е дължим извод за невъзможност за реално и обективно изпълнение на ПАМ към държава в Европейския съюз или страната на произход. Изложеното бламира наличието на надлежно изпълнение на процедурите за връщането на чуждия гражданин, при изначална яснота, че саудитският гражданин не може да бъде върнат в страната си на произход, нито в европейска държава. Това следва да се тълкува и в светлината на чл.15, пар.4 от Директива 2008/115 - когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други съображения или че вече не съществуват посочените в параграф 1 условия, *задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно.*

Безспорно в случая, А. А. А. лично е предприел действия по евентуалното си извеждане

в К., но както се признава и от двете страна, тази процедура е продължителна, което за целите на настоящето производство означава нарушение на чл.15, пар.4 от Директива 2008/115, а именно, че задържането е с цел **успешно извеждане, но предвид сроковете, определени в член 15, параграфи 5 и 6 от Директива 2008/115** – в случая до 28.09.2026 г. От една страна, резултатът от процедурата по приемане на чуждия гражданин в К. е неясен и при всички положения – продължителен във времето, т.е. извън сроковете по член 15, параграфи 5 и 6 от Директива 2008/115. От друга страна, евентуално задържане на лицето с продължителност до 28.09.2026 г., при първоначално настаняване на 24.10.2021 г. излиза извън всякакви разумни срокове и основания по смисъла на чл.3 и чл.5, f) от ЕКПЧ – близо пет години.

В тази връзка съдът съобразява предоставеното по делото Становище на Представителството на ВКБООН в България, според което „Принципът на забрана за връщане е залегнал и в международното право в областта на правата на човека. В международното право в областта на правата на човека принципът на забрана за връщане установява задължителна забрана за всеки акт на извеждане, който би довел до излагане на дадено лице на риск от изтезания, нечовешко или унижително отношение или наказание или други сериозни нарушения на правата на човека. Общата европейска система за предоставяне на убежище на ЕС включва интегрирани мерки и инструменти, които могат да управляват заплахите за националната сигурност, без да нарушават забраната за връщане. Например, подходящите мерки за проверка са законосъобразни, ако се провеждат в съответствие с принципите на необходимост, пропорционалност и недискриминация и са предмет на съдебен контрол. ВКБООН подчертава необходимостта от балансиране между съображенията за национална сигурност и задълженията за закрила съгласно международното бежанско право. Този баланс изисква всички **заключения на службите за национална сигурност да бъдат разглеждани и оценявани като част от доказателствата**, с които разполага органът по предоставяне на закрила в процеса на вземане на решение, и които следва да бъдат оценявани и претегляни заедно с всички други налични доказателства“.

Пак според становището на ВКБООН: „Член 33, параграф 2 от Конвенцията от 1951 г. предвижда две основания за изключения от защитата срещу връщане съгласно член 33, параграф 1: (i) в случай, че "има основателни причини да се счита, че представлява опасност за сигурността на страната"; и (ii) в случай, че е "осъден с влязла в сила присъда за особено тежко престъпление, представлява опасност за обществото на тази страна". За да се приложи изключението "сигурност на страната", опасността трябва да е **много сериозна и да представлява заплаха за националната сигурност на приемащата държава**. Посоченото изключение може да бъде използвано при действия от сериозен характер, които пряко или косвено застрашават конституцията (правителството), териториалната цялост, независимостта или външния мир на съответната държава. За да се приложи изключението за "опасност за обществото", трябва да се установи не само осъждането на бежанеца за много тежко престъпление, но и че бежанецът, с оглед на престъплението и присъдата, представлява много сериозна настояща или бъдеща опасност за обществото на приемащата държава. С оглед на изключителния си характер, чл. 33, параграф 2 се прилага законосъобразно само ако са спазени принципите **на необходимост и пропорционалност**. Това означава, че: (i) трябва да съществува разумна връзка между извеждането на бежанеца и премахването на опасността, произтичаща от неговото присъствие, (ii) връщането трябва

да бъде последната възможна мярка за премахване на опасността за сигурността или обществото на приемащата държава и (iii) опасността за приемащата държава трябва да надвишава риска от увреждане на лицето в резултат на връщането. Дори ако се установи, че е приложимо едно от изключенията, предвидени в член 33, параграф 2, задълженията на приемащата държава за забрана за връщане съгласно международното право в областта на правата на човека продължават да се прилагат. Европейският съд по правата на човека последователно потвърждава абсолютистичния характер на задълженията за забрана за връщане“.

Тук е мястото да се отбележи, че представеното от ответника Дирекция „Миграция“-МВР писмо с рег. № RB202001-001-03- Т-6-3714 от 20.08.2025 г. на ДАНС, въз основа на което е издадена оспорената заповед, обособено в класифициран том по делото, *не съдържа никаква конкретика относно поведението на чуждия гражданин*, вкл. в нарушение на Съображение 6 от Директива 2008/115 решенията за задържане да се вземат *индивидуално*. Според предоставената от ДАНС в писмото информация „А. А. А. осъществява противоправна дейност, насочена против националната сигурност“. Така изтъкнатите обстоятелства не съдържат никаква конкретика, която да предоставя на съда възможност да прецени баланса между личните интереси на лицето и обществения интерес от защита на националната сигурност.

Съгласно константната практика на ЕСПЧ, напр. Решение на ЕСПЧ по дело *L. v. the F. Y. R. of M.*, жалба № 19017/16, параграф 35: “[...] дори когато става въпрос за националната сигурност, концепциите за законност и върховенство на закона в едно демократично общество изискват мерките за депортиране, засягащи основните права на човека, да бъдат *предмет на някаква форма на състезателно производство пред независим орган или съд, компетентен ефективно да провери причините за тях и да прегледа съответните доказателства, ако е необходимо с подходящи процедурни ограничения за използването на класифицирана информация*. Лицето трябва да може да оспори твърдението на изпълнителната власт, че националната сигурност е застрашена. Макар че преценката на изпълнителната власт за това какво представлява заплахата за националната сигурност естествено ще има значителна тежест, независимият орган или съдът трябва да е в състояние да реагира в случаите, когато позоваването на това понятие няма разумна основа върху фактите или разкрива тълкуване на “националната сигурност”, което е незаконно или противоречи на здравия разум и е произволно [...]”. Също и дела *A. and Others v. the UK*, решение от 19 февруари 2009 г., дело 3455/05, §204; *C.G. and Others v. B.*, решение от 24 април 2008 г., дело 1365/07, §57. В конкретния случай, за съда обективно липсва възможност да извърши тази преценка предвид липсата на конкретика в писмото на ДАНС.

На следващо място, съдът приема за недоказани твърденията на органа за наличие на опасност гражданинът на трета страна да се укрие. Такава опасност е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявления от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е

укривало, не е спазило забрана за влизане и други. В случая на жалбоподателя, посочените в разпоредбата на пар.4в от ДР на ЗЧРБ обстоятелства са неприложими, тъй като той е бил задържан за целия си престой в България, считано от 24.10.2021 г., т.е. няма обявен адрес на пребиваване, няма нарушения на обществения ред, няма предоставен срок за доброволно връщане, не е осъждан в страната ни, не е представил подправени документи за самоличност. Задържането му се основава на съображения на ДАНС, които в настоящето производство останаха недоказани. За целите на процеса е дължим извод за липса на данни за опасност от укриване.

В заключение, по делото се доказва, че в конкретния случай могат да се приложат ефективно и други достатъчни, но по-леки от задържането принудителни мерки. Противно на твърденията на ответника, тази преценка е релевантна с оглед изричната разпоредба на чл.15, пар.1 от Директива 2008/115 държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки. Чрез процесуалния си пълномощник жалбоподателят представя доказателства за наличие на основание за налагане на по-благоприятна мярка по чл.44, ал.5, т.1 от ЗЧРБ. Съгласно чл.72, ал.1 от ППЗЧРБ при налагане на обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 5, т. 1 от ЗЧРБ в заповедта се посочват съществуващите пречки чужденецът да напусне незабавно страната, населеното място, адресът на пребиваване на чужденеца и часът, в който той следва да се явява в дежурната част на териториалната структура на МВР. Разпоредбата на чл.72, ал.5 от ППЗЧРБ изисква лицето, което предоставя адрес за пребиваване на чужденец с наложена ПАМ, да представи декларация по образец съгласно приложение № 7 с нотариално удостоверени подпис и съдържание, извършени едновременно, и представя доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка на незаконно пребиваващия в размер, не по-малък от минималната работна заплата за страната. Преди издаване на оспорената заповед жалбоподателят, чрез адв. Д. Р., е входил в Дирекция „Миграция“ – МВР на 05.09.2025 г. искане за замяна на наложеното от ДАНС принудително настаняване в СДВНЧ. Независимо, че молбата е била адресирана до органа, постановил първоначалното задържане в СДВНЧ, доказателствата за наличие на възможност за прилагане на мярка по чл.44, ал.5, т.1 от ЗЧРБ са били налични в Дирекция „Миграция“ – МВР и административният орган е бил длъжен да ги съобрази по силата на чл.15, пар.3, връзка пар.1 от Директива 2008/115 при издаване на оспорената заповед.

Съдът разпита като свидетел по делото В. С. Л., който познава жалбоподателя от около 2 години, в качеството си на член на БХК. Съдът кредитира показанията на свидетеля, доколкото същите са на очевидец, който е установил близки отношения с А. А., виждал го е почти всяка седмица и има непосредствени впечатления от него. Свидетелят описва чуждия гражданин като изключително либерален човек, който работи в защита на правата на хората, вкл. в С. А. и в Турция. По този начин идеята, че свидетелят може да стане гарант на А. А. станала очевидна още в първите месеци на запознанството им, още повече, че според Л. неговото задържане в Б. както в ПЗТ, така и сега в СДВНЧ, е прекомерна мярка по отношение на молбата му за убежище. На изричен въпрос на съда свидетелят е категоричен, че чуждият гражданин не би си позволил да го застраши и да го постави под някаква наказателна отговорност с действията си, още повече, че същият има много по-голяма подкрепа от общност, от много български граждани на свобода, които биха били общностна гаранция, че той ще бъде тук и ще изчака края на всички

административни процедури.

На последно място, но в никакъв случай не и по важност, са представените от жалбоподателя към жалбата му доказателства относно влошено здравословно състояние. За целите на решението те не бива да се възпроизвеждат в пълнота, но следва да бъде отбелязано становището на д-р В. С. – психиатър, че при жалбоподателя е диагностицирано Посттравматично стресово разстройство вследствие на преживяно сексуално, психическо и физическо насилие в детска възраст, което следва да бъде съобразено поради продължаващото му пребиваване в травматична среда – в условия на задържане. Според становището на д-р В. С. чуждият гражданин има регистриран опит за самоубийство на 06.11.2022 г., данни за други суицидни опити и дълбока депресия, като за периода на задържане нееднократно е бил консултиран с психиатър, което се установява и от представени по делото доказателства от Дирекция „Миграция“ – МВР и от ДАБ. Според психиатъра, продължаващото му задържане в травматична среда, без ясна перспектива за преустановяване и предоставяне на подходящо лечение и проследяване, обуславя негативна прогноза за развитието на диагностицираното Посттравматично стресово разстройство, вкл. затруднена социална адаптация в бъдеще. Идентични обстоятелства се установяват и от Протокол рег. № 8788 от 16.09.2025 г. за проведена психологическа беседа в СДВНЧ по повод извършено от жалбоподателя на 15.09.2025 г. самонараняване с бръснарско ножче (л.109-111). Свидетелят Л. също установява влошеното психологическото състояние на А., не защото му е присъщо, а защото е подложен на такова нечовешко отношение - да бъде лишен от свобода повече от 4 години (според свидетеля), което е житейски логично и разбираемо. Установените данни относно здравословното състояние на чуждия гражданин бламират извода на органа, че не се касае за лице от уязвима група по смисъла на чл.3, т.9 от Директива 2008/115 и пар.46 от ДР от ЗЧРБ - лица, които са били подложени на мъчения, изнасилване или други сериозни форми на психическо, физическо или сексуално насилие. От друга страна, данните за влошено здравословно състояние на чуждия гражданин обосновават непропорционалност на мярката, в нарушение на Съображение 16 от Плеамбюла на Директива 2008/115 и чл.6 от АПК.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 от АПК е дължима отмяна на оспорената заповед при отменителни основания по чл.146, т.4 и т.5 от АПК.

Съгласно чл.15, пар. 2 от Директива 2008/115 засегнатият гражданин на трета страна се освобождава незабавно, в случай че задържането се окаже незаконно. В този смисъл е и тълкуването, дадено в Решение на СЕС от 5 юни 2014 г., М., С-146/14 PPU: „Букви б) и в) от първия въпрос следва да се отговори, че член 15, параграфи 3 и 6 от Директива 2008/115 трябва да се тълкува в смисъл, че контролът, който трябва да упражни съдебният орган, сезиран с искане за продължаване на задържането на гражданин на трета страна, трябва да позволява на този орган да се произнася по същество във всеки индивидуален случай за продължаване на задържането, за замяната му с по-лека принудителна мярка или за освобождаването на този гражданин, като въпросният орган съответно е компетентен да вземе решението си въз основа на фактите и доказателствата, посочени от сезирания го административен орган, както и въз основа на фактите, доказателствата и съображенията, евентуално представени пред него в тази процедура“.

За пълнота, съдът намира за неприложима посочената в жалбата разпоредба на чл.242, ал.2, т.3 от ГПК (от закъснението на изпълнението може да последват значителни и

непоправими вреди за ищеца или самото изпълнение би станало невъзможно, или значително би се затруднило), тъй като не е налице непълнота в АПК.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК жалбоподателят има право на разноски, но същият не претендира такива, поради което разноски не се присъждат.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на Кралство С. А., Заповед рег. № 5364з-4632 от 26.09.2025 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР.

ОСВОБОЖДАВА НЕЗАБАВНО А. А. А., гражданин на С. А., [дата на раждане] с ЛНЧ [ЕГН], от СДВНЧ - кв. Б., настаняването където е продължено със Заповед рег. № 5364з-4632 от 26.09.2025 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС.

СЪ

ДИЯ: